

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা সম্মুখত পঢ়ি আছা, তোমালোক সৎযুগী বাদস্বাহীৰ লায়ক হ’বলৈ পৱিত্ৰৰ নিশ্চয় হ’ব লাগে”

প্ৰশ্ন: পিতাৰ কোনটো বৃত্তিক (অকুপেশ্যনক) তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা?

উত্তৰ: তোমালোকে জানা যে আমাৰ পিতা, পিতাও হয়, শিক্ষক আৰু সৎগুৰুও হয়। পিতা কল্পৰ সংগমযুগত আহে, পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰিবলৈ, এক আদি সনাতন ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ পিতাই এতিয়া আমাক সন্তানসকলক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ পঢ়াই আছে। পিতাৰ এই বৃত্তিৰ বিষয়ে আমাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে।

গীত: ভোলেনাথ সে নিৰালা..... (ভোলানাথতকৈ অনন্য.....)

ওঁম্ শান্তি। ওঁম্ শান্তিৰ অৰ্থতো সন্তানসকলক বাৰে বাৰে বুজোৱা হৈছে। ‘ওঁম্’ মানে মই আত্মা হওঁ আৰু এইটো মোৰ শৰীৰ। শৰীৰেও ক’ব পাৰে যে এইটো মোৰ আত্মা। যেনেকৈ শিৱবাবাই কয় - তোমালোক মোৰ হোৱা। সন্তানসকলে কয় - বাবা আপুনি আমাৰ। তেনেকৈ আত্মায়ো কয় - মোৰ শৰীৰ। শৰীৰে ক’ব - মোৰ আত্মা। এতিয়া আত্মাই জানে - মই অবিনাশী হওঁ। আত্মা অবিহনে শৰীৰে একো কৰিব নোৱাৰে। শৰীৰতো আছে, কয়ো মোৰ আত্মাক কষ্ট নিদিবা। মোৰ আত্মা পাপ আত্মা নে মোৰ আত্মা পুণ্য আত্মা। তোমালোকে জানা - মোৰ আত্মা সৎযুগত পুণ্য আত্মা আছিল। আত্মাই নিজেওঁ ক’ব - মই সৎযুগত সতোগ্ৰহাণ অথবা সঁচা সোণ আছিলোঁ। আচলতে সোণ নহয়, এইটো এটা দৃষ্টান্ত দিয়া হয়। আমি আত্মা পৱিত্ৰৰ আছিলোঁ, সোণালী যুগৰ আছিলোঁ। এতিয়াতো কয় অপৱিত্ৰৰ হওঁ। বিশ্ববাসীয়ে এইটো নাজানে। তোমালোকেতো স্বীকৃত পোৱা। তোমালোকে এতিয়া জানা যে আমি আত্মা সতোগ্ৰহাণ আছিলোঁ, এতিয়া তমোগ্ৰহাণ হৈছোঁ। প্ৰতিটো বস্তুৰে এনেকুৱা হয়। বালক, যুৱক, বৃদ্ধ..... প্ৰতিটো বস্তু নতুনৰ পৰা পুৰণি নিশ্চয় হয়। সৃষ্টিও প্ৰথমে স্বৰ্ণময়ী সতোগ্ৰহাণ আছিল পাছত তমোগ্ৰহাণ লৌহযুগী হ’ল, সেইবাবে দুখী। সতোগ্ৰহাণ মানে পৰিশোধিত (পৱিত্ৰ), তমোগ্ৰহাণ মানে বিপথগামী (অপৱিত্ৰ)। গীততো কয়, বিপথগামীক শুধৰাওঁতা..... পুৰণি সৃষ্টি বিপথগামী হৈছে কিয়নো ৰাৱণ ৰাজ্য হয় আৰু সকলো পতিত। সৎযুগত সকলো পৱন আছিল, তাক নতুন নিৰিকালী বিশ্ব বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে পুৰণি বিকালী বিশ্ব। এতিয়া কলিযুগ। এই সকলোবোৰ কথা কোনো বিশ্বালয়, মহাবিশ্বালয়ত পঢ়োৱা নহয়। ভগৱান আহি পঢ়ায় আৰু ৰাজযোগ শিকায়। গীতাত লিখা আছে ভগৱানুবাচ - স্বীকৃত ভাগৱত (স্বীকৃতভাগৱত) গীতা। স্বীকৃত মানে শ্ৰেষ্ঠ মত। শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান। তেওঁৰ সঠিক নাম হৈছে শিৱ। বুধ জয়ন্তী বা বুধ ৰাতিৰ কেতিয়াও শূন্য নাই। শিৱৰাতিৰ বুলি কয়। শিৱতো নিৰাকাল। এতিয়া নিৰাকালৰ ৰাতিৰ বা জয়ন্তী কেনেকৈ পালন কৰা হ’ব। কৃষ্ণৰ জয়ন্তীতো ঠিকে আছে। অমুকৰ সন্তান, তেওঁৰ তিথি তাৰিখ দেখুৱায়। শিৱৰ কেৱলততো কোনেও নাজানে যে কেতিয়া জন্ম হ’ল। এইটোতো জনা উচিত নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে বোধশক্তি পাইছা যে স্বীকৃষ্ণই সৎযুগৰ আদিত কেনেকৈ জন্ম ল’লে। তোমালোকে ক’বা তেওঁৰতো 5 হাজাৰ বছৰ হ’ল। তেওঁলোকেও কয় যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। ইছলামধৰ্মীসকলৰ পূৰ্বে চন্দ্ৰবংশী, তেওঁলোকৰ পূৰ্বে সূৰ্যবংশী আছিল। শাস্ত্ৰত সৎযুগক লাখ লাখ বছৰ দি দিছে। গীতা হৈছে মুখ্য। গীতাৰ দ্বাৰাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ’ল। সেয়া সৎযুগ-ত্ৰেতালাৈকে চলিল অৰ্থাৎ গীতা শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা, পৰমপিতা পৰমাত্মাই কৰিলে। তাৰপাছত আধাকল্প কোনো শাস্ত্ৰৰ নাথাকিল, কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক নাথাকিল। পিতা আহি বৰাহমণসকলক দেৱতা-কথিত্ব কৰি তুলিলে। অৰ্থাৎ পিতাই 3টা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এইটো হৈছে অতিৰিক্ত (লীপ) ধৰ্ম। ইয়াৰ আয়ুস কম। গতিকে সৰ্বশাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি গীতা ভগৱানে শুনাইছে। পিতা পূৰ্ণজন্মত নাহে। জন্ম হয়, কিন্তু পিতাই কয়, মই গৰ্ভত নাহোঁ। মোৰ প্ৰতিপালন নহয়। সৎযুগতো যিসকল সন্তান থাকে তেওঁলোক গৰ্ভ মহলত থাকে। ৰাৱণ ৰাজ্যত গৰ্ভ কাৰাগাৰত আহিবলগীয়া হয়। পাপৰ শাস্তি কাৰাগাৰত ভোগ কৰে। গৰ্ভত প্ৰতিজ্ঞা কৰে, মই আৰু পাপ নকৰোঁ, কিন্তু এইখন হয়েই পাপ আত্মাৰ জগত। বাহিৰলৈ অহাৰ পাছত পুনৰ পাপ কৰিবলৈ লাগি যায়। তাৰ কথা তাতেই থাকিল... ইয়াতো বহুতে প্ৰতিজ্ঞা কৰে মই পাপ নকৰোঁ। ইজনে-সিজনৰ ওপৰত কাম কটাৰী নচলাওঁ (বিকাৰত ঠেলি নিদিওঁ) কিয়নো বিকাৰে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। সৎযুগত বিষ নাই। গতিকে মনুষ্যই আদি-মধ্য-অন্ত 21 জন্ম দুখ নাপায় কিয়নো ৰামৰাজ্য হয়। পুনৰ তাৰ স্থাপনা এতিয়া পিতাই পুনৰাই কৰি আছে। সংগমতহে স্থাপনা হ’ব নহয় জানো। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে তেওঁলোকে কোনো পাপ কৰিব নালাগে। আধা সময় হৈছে পুণ্য আত্মা, আকৌ আধা সময়ৰ পাছত পাপ আত্মা হয়। তোমালোক সৎযুগ ত্ৰেতাত পুণ্য আত্মা হৈ থাকা, পাছত পাপ আত্মা হোৱা। সতোগ্ৰহাণ আত্মা যেতিয়া ওপৰৰ পৰা আহে তেতিয়া তেওঁলোকে শাস্তি পাব নোৱাৰে। যীশুখ্ৰীষ্টৰ আত্মা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিল, তেওঁ কোনো শাস্তি পাব নোৱাৰে। এনেকৈ কয় - যীশুখ্ৰীষ্টক কৰুচবিন্দু কৰিলে কিন্তু তেওঁৰ আত্মাই কোনো বিৰ্কম আদি কৰাই নাই। তেওঁ যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেওঁ দুখ পায়। তেওঁ সহ্য কৰে। যেনেকৈ এওঁৰ (বৰহমাৰ) শৰীৰত বাবা আহে, তেওঁতো হয়েই সতোগ্ৰহাণ। যিকোনো দুখ কষ্ট এওঁৰ (বৰহমাৰ) আত্মাৰ হয়, শিৱবাবাৰ নহয়। তেওঁতো সদায় সুখ-শান্তিত থাকে। সৰ্বদা সতোগ্ৰহাণ। কিন্তু আহেতো এই পুৰণি শৰীৰত নহয় জানো। তেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্টৰ আত্মাই যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে সেই শৰীৰৰ দুখ হ’ব পাৰে, যীশুখ্ৰীষ্টৰ আত্মাই দুখ ভোগ কৰিব নোৱাৰে কিয়নো সতোগ্ৰহাণ-তমোগ্ৰহাণ আহে। নতুন নতুন আত্মা আহিওতো থাকে

নহয় জানো। তেওঁলোকে প্ৰথমে নিশ্চয় সুখ ভোগ কৰিব লাগে, দুখ ভোগ কৰিব নোৱাৰে। বিধিয়ে নকয়। এওঁৰ শৰীৰত বাবা বহি আছে যিকোনো কষ্ট এওঁৰ (দাদাৰ) হয় শিৱবাবাৰ নহয়। কিন্তু এই কথাবোৰ তোমালোকে জানা অন্য কোনেও গম নাপায়।

এই সকলো বহুস্থি এতিয়া পিতাই বহি বুজায়। এই সহজ ৰাজযোগৰ দ্বাৰাই স্থাপনা হৈছিল আকৌ ভক্তিমৰ্গত এই কথাবোৰৰেই গায়ন কৰা হয়। এই সংগমত যিবোৰ হয়, তাৰ গায়ন কৰা হয়। ভক্তিমৰ্গ আৰম্ভ হ'লে তেতিয়া আকৌ শিৱবাবাৰ পূজা হয়, পোন-প্ৰথমে ভক্তি কোনে কৰে, সেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই যেতিয়া ৰাজ্য কৰিছিল তেতিয়া পূজ্য আছিল পাছত বাম (বিকাৰী) মৰ্গত আহি যায় তেতিয়া আকৌ পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ যায়। পিতাই বুজায়, তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰথমতে বুদ্ধিত উদয় হ'ব লাগে যে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাংমাই এওঁৰ দ্বাৰা আমাক পঢ়ায়। গোটেই বিশ্বৰ অন্য কোনো ঠাইত এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে য'ত এনেকৈ বুজোৱা হয়। পিতাহে আহি ভাৰতক পুনৰ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰত তলত লিখা আছে - দৈৱী বিশ্বৰ সাৰভৌমত্ব তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় পিতাৰ জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ। শিৱবাবা আহি তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ বাদস্বাহীৰ উত্তৰাধিকাৰ দি আছে, লায়ক কৰি আছে। তোমালোকে জানা বাবাই আমাক লায়ক কৰি আছে, আমি পতিত আছিলোঁ নহয় জানো। পান হৈ গ'লে তেতিয়া এই শৰীৰ নাথাকিব। ৰাৱণৰ দ্বাৰা আমি পতিত হ'লোঁ আকৌ পৰমপিতা পৰমাংমাই পান কৰি পান সৃষ্টিৰ মালিক কৰি তোলে। তেঁৱেই জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পান। এই নিৰাকাৰ বাবাই আমাক পঢ়াই আছে। সকলোৱেতো একেলগে পঢ়িব নোৱাৰে। সম্মুখত তোমালোক কিছুসংখ্যক বহি আছা বাকী সকলো সন্তানে জানে - এতিয়া শিৱবাবাই বৰহমাৰ শৰীৰত বহি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাই আছে চাগৈ। সেই মুৰুলী লিখিত ৰূপত আহিব। অন্য সংস্জাত এনেকৈ জানো বুজিব। আজিকালি 'টেপ' মেচিনো ওলাল সেইকাৰণে বাণীবন্দ কৰি পঠিয়াই দিয়ে। তেওঁলোকে ক'ব অমুক নামৰ গুৰুৱে শুনায়, বুদ্ধিত মনুষ্যহে থাকে। ইয়াততো তেনেকুৱা কথা নাই। এওঁ নিৰাকাৰ পিতাতো জ্ঞানপূৰ্ণ হয়। মনুষ্যক জ্ঞানপূৰ্ণ বুলি কোৱা নহয়। গায়ন কৰে - ঈশ্বৰ পিতা জ্ঞানৰে পৰিপূৰ্ণ, শান্তিৰে পৰিপূৰ্ণ, আনন্দেৰে পৰিপূৰ্ণ গতিকে তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰো লাগে নহয় জানো। তেওঁৰ যিবোৰ গুণ আছে সেয়া সন্তানসকলে পোৱা উচিত, এতিয়া পাই আছে। গুণবোৰ ধাৰণ কৰি আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা হৈ আছোঁ। সকলোৱেতো ৰজা-ৰাণী নহ'ব। গায়ন কৰা হয় - ৰজা-ৰাণী, মন্ত্ৰী (পৰামৰ্শদাতা).... তাত মন্ত্ৰীও নাথাকে। মহাৰজা-মহাৰাণীসকলৰ শক্তি থাকে। যেতিয়া বিকাৰী হয় তেতিয়া মন্ত্ৰী আদি থাকে। আগতে মিনিষ্টাৰ আদিও নাছিল। তাতো এক ৰজা-ৰাণীৰ ৰাজ্য চলিছিল। তেওঁলোকক মন্ত্ৰীৰ কি দৰকাৰ, ৰায় লোৱাৰ দৰকাৰ নাই, যিহেতু নিজেই মালিক। এয়া হৈছে ইতিহাস-ভূগোল। কিন্তু প্ৰথমতেতো উঠোঁতে-বহোঁতে এইটো বুদ্ধিত আহিব লাগে যে আমাক পিতাই পঢ়ায়, যোগ শিকায়। স্মৃতিৰ যাৎৰাত থাকিব লাগে। এতিয়া নাটক পূৰা হ'ব, আমি একেবাৰে পতিত হৈ গ'লোঁ। কিয়নো বিকাৰত যাওঁ সেইকাৰণে পাপ আত্মা বুলি কোৱা হয়। সংযুগত পাপ আত্মা নাথাকে। তাত থাকে পুণ্য আত্মাসকল। সেয়া হৈছে প্ৰাণবধ, যাৰ কাৰণে তোমালোকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তোমালোকৰ হৈছে স্মৃতিৰ যাৎৰা, যাক ভাৰতৰ যোগ বুলি কোৱা হয়। কিন্তু অৰ্থতো বুজি নাপায়, এনেকৈ ভাবে যে যোগ অৰ্থাৎ স্মৃতি। যাৰ দ্বাৰা বিৰ্কম বিনাশ হয় পাছত এই শৰীৰ এৰি ঘৰলৈ গুচি যাব, তাক মিঠা ঘৰ বুলি কোৱা হয়। আত্মাই কয় - আমি সেই শান্তিধামৰ নিবাসী। আমি তাৰ পৰা অশৰীৰী হৈ আহিছোঁ, ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ শৰীৰ লৈছোঁ। এইটোও বুজোৱা হৈছে, মায়া 5 বিকাৰক কোৱা হয়। এয়া হৈছে পাচোঁটা ভূত। কামৰ ভূত, ক্ৰোধৰ ভূত, এক নন্দৰ ভূত হৈছে দেহ-অভিমানৰ ভূত। পিতাই বুজায় - সংযুগত এই বিকাৰ নাথাকে, সেইখনক নিবিকাৰী সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। বিকাৰী সৃষ্টিক নিবিকাৰী কৰি তোলা, এয়াতো পিতাৰহে কাম। তেওঁকহে সৰ্বশক্তিমান জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পান বুলি কোৱা হয়। বৰ্তমান সময়ত সকলো ভৰ্ষাচাৰেৰে জন্ম হয়। সংযুগতহে নিবিকাৰী জগত থাকে। পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোক বিকাৰীৰ পৰা নিবিকাৰী হ'ব লাগে। এনেকৈ কয় যে ইয়াৰ অবিহনে সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব। পিতাই বুজায় - এতিয়া তোমালোকৰ এইটো হৈছে অন্তিম জন্ম। মৃত্যুলোকেই নাশ হৈ যাব আকৌ ইয়াৰ পাছত বিকাৰী লোক নাথাকিব সেইকাৰণে পিতাৰ ওচৰত পৰিত্ৰ হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। কয় বাবা আমি আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ অৱশ্যে ল'ম। তেওঁলোকে মিছা প্ৰতিজ্ঞা কৰে। ঈশ্বৰ, যাৰ কাৰণে প্ৰতিজ্ঞা কৰে, তেওঁকতো নাজানেই। তেওঁ কেতিয়া, কেনেকৈ আহে, তেওঁৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল কি, একো নাজানেই। পিতা আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে পৰিচয় পাই আছা। বিশ্বজুৰি কোনেও ঈশ্বৰ পিতাক নাজানে। আহ্বানো কৰে, পূজাও কৰে কিন্তু বৃত্তিক (অকুপেশ্বনক) নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানা - পৰমপিতা পৰমাংমা আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সংগুৰু হয়। এয়া পিতাই নিজে পৰিচয় দিছে যে মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। মই এইটো (বৰহমাৰ) শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ। প্ৰজাপিতা বৰহমাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হয়। কাৰ? বৰাহমণসকলৰ। আকৌ তোমালোক বৰাহমণসকলে পঢ়ি দেৱতা হোৱাগৈ। মই আহি তোমালোকক শূদ্ৰৰ পৰা বৰাহমণ কৰি তোলাঁ। পিতাই কয় - মই আহোঁৱেই - কল্পৰ সংগমযুগত। কল্প হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ। এই সৃষ্টি চক্ৰতো ঘূৰি থাকে। মই আহোঁ, পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰিবলৈ। পুৰণি ধৰ্মবোৰৰ বিনাশ কৰাবলৈ মই আকৌ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। সন্তানসকলক পঢ়াওঁ। আকৌ তোমালোকে পঢ়ি 21 জন্মৰ কাৰণে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যোৱা। দেৱতাসকলতো সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী, প্ৰজা সকলো হয়। বাকী পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি উচ্চ পদ পাব। এতিয়া যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সেয়াই কল্প কল্পলৈ চলিব। বুজি পায় যে কল্পই কল্পই এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰোঁ, এনেকুৱাই পদ গৈ পাম। এইটো তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমাক নিৰাকাৰ ভগৱানে পঢ়ায়। তেওঁক স্মৰণ কৰিলেহে বিৰ্কম বিনাশ হ'ব। স্মৃতি অবিহনে বিৰ্কম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যই এইটোও গম নাপায় যে আমি কিমান জন্ম লওঁ। শাস্ত্ৰবিলাকত কোনোবাই মিছা কথা লিখি দিছে - 84 লাখ জন্ম। এতিয়া তোমালোকে জানা 84 জন্ম

হয়। এইটো হৈছে অন্তিমৰ জন্ম, আকৌ আমি স্মৰ্গলৈ যাব লাগে। প্ৰথমে মূলবতনলৈ গৈ আকৌ স্মৰ্গলৈ আহিম। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ সৈতে পৱিত্ৰৰ হোৱাৰ যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা সেই প্ৰতিজ্ঞাত অটল হৈ থাকিব লাগে। কাম, কেৰাধ আদি ভূতবোৰৰ ওপৰত বিজয় অৱশ্যে প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে।

(2) চলোঁতে-ফুৰোঁতে, প্ৰতিটো কাৰ্য কৰোঁতে পঢ়াওঁতা পিতাক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। এতিয়া নাটক পূৰা হৈ আছে সেইবাবে এই অন্তিম জন্মত পৱিত্ৰৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে।

বৰদান: এক নিষ্ঠা, এক ভৰসা, একৰস অৱস্থাৰ দ্বাৰা সদায় নিবিঘ্ন হওঁতা নিৰাৰণ স্বৰূপ হোৱা
সদায় এজন পিতাৰ প্ৰতি নিষ্ঠা, পিতাৰ কৰ্তব্যৰ প্ৰতি নিষ্ঠাত এনেকৈ মগন হৈ থাকা যাতে সংসাৰত কোনো বস্তু অথবা ব্যক্তিতও যে আছে - এইটো অনুভৱেই নহয়। এনেকৈ এক নিষ্ঠা, এক ভৰসাত, একৰস অৱস্থাত থকা সন্তানসকলে সদায় নিবিঘ্ন হৈ উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে কাৰণক পৰিৱৰ্তন কৰি নিৰাৰণ ৰূপ কৰি দিয়ে। কাৰণক দেখি দুৰ্বল হৈ নাযায়, নিৰাৰণ স্বৰূপ হৈ যায়।

স্লোগান: অশৰীৰী হোৱাতো হৈছে 'ৱায়াৰলেচ চেট' (অনাতাঁৰ ব্যৱস্থা), 'ভাইচলেচ' (নিবিকাৰী) হোৱাতো হৈছে 'ৱায়াৰলেচ চেট'ৰ চেটিং (ব্যৱস্থাপনা)।

!! ওঁম্ শান্তি !!